57e jaar. — Nr 24. Ditnummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag 26 Februari 1910.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De POSTRIJDER verschijnt 's dinsdags, donderdags en zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever. Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee » 5 »
Een » 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad 1 frank den drukregel.

Sint-Jozefs Patronaat.

Op algemeene aanvraag, nieuwe uitvoering van het tongersch stuk **Een reisje naar Aken**, op half vasten zondag, om 3 ure, zaal CONCORDIA.

EERSTE BLAD

TONGEREN, DEN 26 FEBRUARI 1910

Als de vos de passie preekt...

De hatelijke schoolwet heeft nog in 't geheugen van vele menschen.

De geuzen ook zijn ze niet vergeten, want zij begrijpen maar al te wel dat die wet, die laffe aanslag op de zielen der kinderen, hunnen ondergang op politiek gebied bewerkt heeft.

« Geen schoolstrijd meer », roept thans de blauwe vos. « wij willen verplichtend onderwijs met vrijen keus voor elken huisvader van de school van zijne gading ».

Met zulke woorden wil hij de kiezers verschalken.

Doch, halte-là, vosken, wij kennen uw knepen, wij weten dat al uw gezegden uitkomen op dees : *Alles gelijk in Frankrijk.*

Daar is geen schoolstrijd, neen ! neen, daar is de vrijheid van onderwijs afgeschaft.

Daar heeft elke huisvader vrije keus tusschen scholen... zonder God ! Daar bestaat verplichtend onderwijs : de kinderen naar de geuzenschool of de ouders in 't gevang !

Dit alles in naam der vrijheid !!

Jammer dat de geuzen nog niet baas zijn !

Neen, blauwe vriendjes, gij zult uw droombeeld nog zoohaast niet zien verwezentlijkt worden, al komt gij nog af met schoone woorden en beloften : de menschen kennen u, en zij kennen ook het spreekwoord : als de *blauwe vos* de passie preekt, *burgers, waakt over de zielen uwer kinderen !*

Het buitenleven.

Het is zeker dat in 't algemeen de buitenlieden van het Vlaamsche land het godsdienstigste, het zedelijkste, het gezondste deel van België's bevolking uitmaken.

Het zijn onze Vlaamsche landbouwers die tot hiertoe het meest vreemd bleven aan den Franschen geest die reeds sommige onzer steden overmeestert : het zijn zij die de echte steun zijn onzer katholieke regeering.

Nochtans de Vlaamsche boeren worden al te dikwijls als lomp en bijgeloovig aanzien en hun ambt wordt miskend. En wie... wie heeft er zulke zuivere schoone zeden als de boerenmenschen ; wie heeft er zulk gezond verstand ? Hunne rijke en krachtigvolle taal wordt door hoogere standen misacht ! .. Dat de socialisten zoo handelen, dat moet ons niet verwonderen ; zij weten dat het gezond verstand onzer dorpelingen hunne goddelooze stelsels verwerpt; dat hunne reine zeden den krachtigen steun zijn der kristelijke maatschappij.

Maar wat nog erger is, vele landbouwers hebben zelf geen goed begrip en geene hooge achting genoeg voor het ambt dat ze bekleeden in de maatschappij. Ze trachten de stedelingen na te apen in hunne manier van spreken, van handelen, in hunne zeden en gebruiken. Velen (bijzonder de meisjes), die op hun dorp behoorlijk hun brood konden verdienen, trachten een postje in de stad te bekomen om wat meer geld te winnen (!) meest altijd om wat juffer te kunnen spelen al was 't maar met goed van drij ellen voor 'nen frank.

En 't schoonste van al, vele ouders zijn daarmee opgezet. En komt ge dan zeggen dat hunne kinderen gevaar loopen, dan is het laster... tot dat ze van hunne kinderen bedrogen, miskend of niet meer herkend worden. O dan beklagen de ouders hunne eigene lichtzinnigheid, hunne te groote goedheid. « Als 't kalf verdronken is vult men den put ! »

Godsdienst en eenvoud worden vergeten en verloochend om stadsche manieren aan te kweeken.

Onze boeren naar CONGO.

Men houdt zich thans bezig te Brussel in het ministerie der kolonie met te onderzoeken of op praktische wijze, de landverhuizing van een aantal jonge en ondernemende landbouwfamilies van België naar den Katanga, de meest zuidelijke provincie van den Congo, mogelijk is.

De Katanga is een uitgestrekte streek, zoo groot als de helft van Frankrijk, welke men aanziet als de rijkste van den ganschen Congo en waar allerlei delfstoffen in den grond voorkomen.

Daar bevinden zich uitgestrekte hoogvlakten waar de luchtgesteltenis niet veel verschilt van de luchtgesteltenis hier te lande. Deze hoogvlakten zijn thans onbewoond omdat het er voor de Congoleesche inboorlingen te koud is.

De streek is dan ook zeer gezond.

Men heeft te Brussel een kolonisatieplan ontworpen, waarvan wij hier eene kleine uiteenzetting geven.

Het gouvernement zou de streek waar het denkt de landbouwers te stellen gereed maken. Het zou er wegen aanleggen, zorgen voor watervoorraad, desnoods door het boren van putten.

Het plan van den grond zou opgemaakt worden en verdeeld in blokken van 25 hectaren.

Het bestuur zou eene kerk bouwen, eene school, eene graanmolen en eene smidse. Een priester, onderwijzers zouden er gelijktijdig met de landverhuizers heengezonden worden. En vooral er zou gezorgd worden dat er levensmiddelen ter plaatse ruim voorhanden zijn om in de behoeften der verhuizers gedurende den noodigen tijd te voorzien.

Alle landverhuizers zouden zonder kosten ter plaatse gebracht worden.

De 500 eerste landbouwers zouden een blok van 25 hectaren voor niets krijgen en nog perceelen van 25 hectaren kunnen bijkoopen aan 250 fr. den blok. Niemand echter zou meer dan 250 hectaren kunnen aankoopen. Daarbij zou men moeten bewijzen dat men een zeker fortuin bezit voor iedere blok die men nog aankoopt, om verzekerd te zijn dat de aankooper ook in staat is om die voordeelig uit te baten.

De later aankomenden zouden geenen grond meer voor niets krijgen.

Iedere aankooper van een perceel van 25 hectaren zou nog gratis het genot krijgen gedurende 20 jaren van een 2° lot van 25 hectaren om er zijn beesten op te weiden.

Het bestuur zou ook nog aan de eerste landverhuizers moeten bezorgen aan zeer voordeelige voorwaarden, de landbouwzaden, de werktuigen, vee, dieren, enz.

Er zou dus ook een onderzoek moeten plaats hebben om te weten welke rassen van dieren het geschikst zouden zijn onder opzicht van klimaat en de gesteltenis van den grond.

De Kamer.

Vraag van de heer DESMAISIÈRES, 18 Februari : Kan de heer minister niet tusschenbeide komen, om de belangen der landbouwers van Eysden te verdedigen, daar zij bedreigd zijn door het aanleggen van eene baan tusschen den zetel der koolmijn Limburg-Maas en de vaart ? Zooals het ontwerp is opgevat, zou het uitmuntende landerijen doorsnijden en van toegang berooven. Om deze bezwaren weg te nemen, kan het volstaan den weg eenigzins te verleggen, zoodat hij zou loopen langsheen het bosch van Vucht, dat de koolmijn reeds toehoort, en anderdeels te beslissen dat die weg toegankelijk zal zijn voor het publiek.

Antwoord : Mijn bestuur ontvingt tot hiertoe geen ontwerp van baan tusschen den zetel der koolmijn Limburg-Maas en de vaart te Eysden.

Dat punt hoort tot de bevoegdheid der Commissie, belast met de studie van de gemeenschapswegen, aan te leggen in het Kolenbekken der Kempen. Zij heeft hare besluiten nog niet ingediend.

Vraag van den heer DESMAISIÈRES, 18 Febr. : Het ontwerp van de kolenmijnmaatschappij Limburg-Maas om eene baan aan te leggen tusschen de mijn en de vaart, dwaars door de landbouwgronden van Berensheuvel, te Eysden, zou groote schade berokkenen aan de landbouwers van deze gemeente. Immers, vruchtbare gronden zouden doorsneden worden en zelfs van alle toegang beroofd, want er wordt verzekerd dat de maatschappij den toegang tot hare baan zou verbieden aan het publiek.

De heer minister gelieve ons te zeggen of, zooals de maatschappij beweert, artikel 43 van de wet van 21 April 1810, gewijzigd door artikel 2 van de wet van 8 Juli 1865, haar daartoe het recht geeft.

Zou hij niet kunnen eischen dat gemelde baan een weinig worde verlegd, derwijze dat zij zou loopen langs het bosch van Vucht, hetwelk reeds aan de mijn toehoort, en bovendien dat de baan toegankelijk zij voor het publiek ? Aldus zou men de schade, aan den landbouw veroorzaakt, merkelijk verminderen.

Antwoord : Mijn bestuur ontving tot hiertoe geene vraag van de maatschappij der mijnen van Limburg-Maas om bezit te nemen van gronden ten behoeve van hare onderneming krachtens artikel 43 en 44 der wet van 21 April 1810, of om eene verklaring van openbaar nut te verkrijgen, met het oog op het aanleggen van verkeerwegen krachtens artikel 12 der wet van 2 Mei 1837.

Dit zoo zijnde bij gebrek aan nadere inlichtingen, is het mij niet mogelijk het achtbaar lid te antwoorden.

BUITENLAND.

Holland. — HOOG WATER. — Men meldt uit Sneek, aan de N. R. Courant, in dato 21 dezer :

De hevige zuiderwind, gepaard met geweldige regenbuien, hagel en onweer, heeft het water aan den Lemmerweg zoo opgevoerd, dat het thans aan den voet der boomen staat.

Bij den landbouwer Zondervan staan de koeien reeds in het water, zoodat men heden besloot ze naar de stad te brengen.

Bij den landbouwer Jansen brachten vrouw en kroost den nacht op het hooi door. De dam rond diens erf is bezweken en de koeien stonden tot den hals in het water. Met een motorboot zijn ze vandaag naar hier gebracht. Andere landbouwers vreezen elk oogenblik te moeten opbreken.

Bij de stad heeft de bestuurder van de gemeentereiniging zijne woning reeds verlaten. In de Boschstraat hebben drie huisgezinnen de vlucht moeten nemen.

Dergelijke berichten komen uit Grave en uit Tiel.

— NUT VAN POLITIEHONDEN. — In het Volkspark te Enschede werd verleden zondag ontdekt dat een 36-tal rozenstruiken waren ontvreemd. Met behulp van een policiehond werd de dief, die een kwartier van 't park verwijderd woonde, opgespoord en de gestolen struiken in beslag genomen.

Frankrijk. — NACHTWERK DER BAKKERS. — Men weet dat Mgr Amette, aartsbisschop van Parijs, het nachtwerk der bakkers heeft aangeklaagd als schadelijk aan de lichamelijke, zedelijke en godsdienstige belangen der bakkersgasten.

Kardinaal Andrieu verklaart zich op zijne beurt tegenstander van het nachtwerk der bakkers. Hij zet de geloovigen aan, het versch brood 's morgends te laten varen, en propaganda te maken voor het afschaffen van het nachtwerk.

— DOODELIJK GEVECHT TE PUTEAUX. — In eene herberg te Puteaux (voorgeborchte van Parijs) ontstond een gevecht tusschen twee dronken jongelingen. Victor Hédouin bracht zijnen tegenstrever Jan Basquin twee dolksteken toe. Hij wilde nogmaals steken, doch sneed zich zelf de dijbeen-slagader door en bezweek na eenen korten doodstrijd.

TWEE OUDERLINGEN VERMOORD. — Twee arme ouderlingen, de echtgenooten Potier, zijn te Etréchy (Frankrijk) in hun huisje vermoord geworden.

Zware vermoedens wegen op twee landloopers die in den omtrek gezien werden. Het parket van Sancère onderzoekt.

— TOEPASSING VAN DE BEBELSCHE LEER. — Mad. Legrand, van Parijs, had sedert 1 1/2 jaar, betrekkingen met den beenhouwersgast, karel Defessy, en zij zouden huwen, zoodra de vrouw de echtscheiding zou bekomen hebben met haren echtgenoot.

Mad. Legrand knoopte echter eene maand geleden betrekkingen aan met zekeren V., bloemtuilmaker, in de Hallen ; van daar de jaloerschheid van Defessy.

Woensdag morgend loste de beenhouwersgast drie revolverschoten op de ontrouwe mad., die de drie kogels in het hoofd kreeg ; daarna schoot hij zich een kogel in de hersenen.

De beide slachtoffers van de Bebelleer werden stervend naar het hospitaal gedragen.

— VIERDUBBELE VERSTIKKING. — De echtgenooten Degoucy, 42 en 47 jaar oud, poortiers in de werkhuizen Leclaire, te Montreuil-sous-Bois [Frankrijk] alsook hunne twee zonen, 14 en 16 jaar oud, zijn verstikt in hunne kamers gevonden. Dank aan krachtdadige hulp konden zij tot het leven teruggeroepen worden. Uit het onderzoek bleek dat de verstikking veroorzaakt was door giftige dampen voortkomende uit de warmteleiding.

— HET BEESTENSPEL BIDEL. — Door het overlijden van den dierentemmer Bidel, werd zijn beestenspel te Asnières [Frankrijk], openbaar verkocht. De dieren gingen aan spotprijzen van de hand : 4 leeuwen werden samen aan 2200 frank verkocht ; een panter aan 300 frank ; een ijsbeer aan 800 frank ; een bruine beer aan 280 frank, enz.

Het materieel werd verkocht voor 7000 fr. Gansch den verkoop van het beestenspel bracht 19,000 fr. op.

— OVERSTROOMINGEN. — Ten gevolge der aanhoudende regens, is het peil der Seine eenige centimeters verhoogd.

Men berekent de schade, voor wat Parijs zelf betreft op ongeveer 50 millioen en voor de voorsteden op ongeveer 5 millioen.

— TWEEGEVECHT TUSSCHEN SENATORS. — Donderdag morgend had in den velodroom van het Prinsenpark het tweegevecht plaats tusschen de senators Milliès-Lacroix en Lintilhac. Deze laatste werd door eenen degensteek aan den voorarm gewond.

De eer was voldaan en arm aan arm zeilden de helden huiswaarts.

Duitschland

VREESELIJK FAMILIEDRAMA TE OLDENBURG. — Een jonge boekhouder, Friedrich Denker, heeft te Oldenburg (Duitschland) zijne ouders en zijnen broeder met bijlslagen gedood.

De moordenaar werd aangehouden toen hij den trein wilde nemen om te vluchten.

De misdaad werd gepleegd toen Denker op heeterdaad van diefte ten nadeele van zijnen broeder betrapt werd.

Zwitserland

SLACHTOFFERS VAN HET GEBERGTE. — In de Zwitsersche Alpen, hebben de monnikken van het St-Bernardusklooster de lijken gevonden van twee Italianen en van eenen Franschman, die onlangs onder een sneeuwlawien begraven werden.

Engeland

— EENE MAE. HUMBERT GESCHIEDENIS. — Woensdag heeft de geschiedenis van jufvrouw Violet Charlesworth, de Engelsche millioenenjufvrouw, een tragissche einde genomen. Wegens oplichting is zij veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf. Hetzelfde vonnis trof hare moeder. Samen hadden zij onder valsche voorgevens van een weduwe een 10,000 fr., en van een dokter, met wien Violet verloofd is geweest een 125,000 fr. afgetruggeld. Het verhaal was, dat zij een vermogen van een klein millioen in handen zou krijgen zoodra zij meerderjarig was.

Italië

EEN SPOOKHUIS. — In Venitië wordt tegenwoordig veel gesproken over een spookhuis. Onophoudelijk wordt er geklopt, zonder dat men kan nagaan, waardoor het geluid veroorzaakt wordt. De policie is er bij te pas gekomen maar heeft niets kunnen ontdekken.

— VALSCHMUNTERS. — Sedert de nieuwe stukken van 20 centiemen in nickel werden uitgegeven, is er te Spoleto eene valschmunterij opgericht, die het land met hare producten overstroomt. Op driehonderd posthureelen van Ombrië, rekent men dat 70 0/0 van de ontvangen stukken valsch zijn. Te Pigugia weigerde de winkeliers deze verdachte munt. De openbare besturen hebben bijzondere bedienden aangesteld om het munt te onderzoeken.

In Italië waar het valschmunten eene ware plaag is, heeft men nooit eene fabrikatie op zoo groote schaal zien uitvoeren.

AARDBEVING. — De werktuigen van het observatorium van Foggia, hebben in den nacht van Woensdag tot Donderdag een hevigen schok van aardbeving gevoeld, die op niet verren afstand in Zuid-Oostenrijke richting moet plaats gehad hebben.

BINNENLAND.

VISÉ. — AUTOMOBIELONGEVAL. — Dinsdag avond, rond 8 ure, had er aan den draai der Collegiestraat en der baan naar Mouland, eene botsing plaats tusschen den automobiel van M. F., nijveraar te Luik, en een licht rijtuig, toebehoorende aan M. Alexis Moitroux van Haccourt. Deze laatste, evenals een zijner vrienden, M. Bourdoux van Luik, werden ten gronde geslingerd, terwijl het paard, aan het voorhoofd gekwetst, neerstortte en veel bloed verloor. De twee rijtuigen bleven ter plaats, terwijl de gendarmen, per telefoon verwittigd, een onderzoek instelden. De eene werpt de schuld op den andere, en het gerecht zal zich met de zaak te bemoeien hebben.

SCLESSIN. — DOODELIJK ONGELUK. — De metsergast August Claude, van Bertrix, is aan de bareel van Vertevoie door den expresstrein Luik-Namen vermorzeld geworden. De dood was oogenblikkelijk.

HOUFFALIZE. — VREESELIJKE BRAND. — In de stallen van den voerman Nadin ontstond brand door het omvallen eener petrool lamp.

Ondanks de spoedige hulp liep het vuur snel voort en vier naburige huizen stonden weldra ook in laaie vlam.

De vijf gebouwen werden ten gronde vernield. De schade is zeer groot.

NEDER WAVRE. — DOODELIJK TRAMONGELUK. — Een 8jarig knaapje, Maurits Boisacq, was op de voettrede van eenen buurttram geklommen. Toen de kontroleur kwam, wilde de kleine van den tram springen. Hij viel en rolde onder de wielen.

De onvoorzichtige knaap werd vreeslijk gekwetst en in wangopigen toestand naar zijne woning overgebracht.

BRUSSEL. — BEDRIEGER. — Woensdag morgend kwam M. Nestor Decoil, van Charleroi, die uit Amerika teruggekeerd was, over de Grondwetplaats, waar een kerel, die zich voor boodschapper uitgaf, zich aanbood om zijnen reiszak te dragen. Aan de zuiderstatie was de valsche boodschapper verdwenen met het reisgoed, waarin voor 1800 franks juwelen zaten.

SCHAARBEEK. — TRAMONGELUK. — Woensdag morgend werd Jan V..., 82 jaar oud en gebrekkelijk, toen hij van de Sinte-Mariakerk naar de Beughemstraat ging, door den tram omgeworpen en bewusteloos naar het gasthuis overgebracht. Tot heden is hij niet tot bezinning gekomen.

ST-JANS-MOLENBEEK — EENE ONTPLOFFING. — Woensdag morgend wilde de meid van den heer Gillebertus, Nijverheidskaai, het gastvuur aansteken. Eene geweldige ontploffing had plaats.

Het meisje werd tegen den muur geslagen en hare kleederen schoten in brand. Toen men de ongelukkige ter hulp kwam had zij reeds brandwonden bekomen. Ook al de ruiten waren verbrijzeld.

De meid had 's avonds te voren vergeten de gaskraan te sluiten ; het was dus wegens de gasontsnapping, dat de ontploffing plaats had.

UKKEL. — AUTOMOBIELONGELUK. — Woensdag voormiddag liep een auto, gestuurd door den chauffeur Gregoor Bouché, aan den omdraai van den Groenen Jager in den gracht, en sloeg om. De chauffeur bekwam erge wonden en werd het rechterbeen gebroken. De auto is gansch ontredderd.

DAMPREMY. — KIND LEVEND VERBRAND. — Woensdag morgend vond de echtgenoote Cotorinne na eene korte afwezigheid het lijkje van haar 3jarig zoontje geheel verkoold in de keuken liggen. Men vermoedt dat de kleine onvoorzichtige met stekjes gespeeld heeft en zoo het vuur aan zijne kleerdjes bracht.

HENEGAUWEN. — EENE SLIMME SMOKKELAARSTER. — De douaniers die vrijdag namiddag van dienst waren ter plaatse gezegd « Quatre Pavés » te Bergen, zagen eene vrouw voorbij gaan, die haar kind scheen de borst te geven. Een der douaniers ging bij de vrouw en bestatigde dat het vermeende kind niets anders was dan een pak tabak, omwonden met een kinderkleedje en voorzien van een wassen masker. De slimme smokkelaarster is aangehouden.

WAASMUNSTER. — Twee dochters van den landbouwer P., te Waasmunster, wonende op 't gehucht Heyde, die naar de kantwerkschool gingen, werden op eene stille plaats aangesproken door twee mannen, die eene lantaarn bij zich droegen.

Zij wilden haar met geweld medeleiden, toen de nadering van vier andere personen hen bang maakte en deed vluchten.

Eene klopjacht werd door een dertigtal personen ingericht, het bosch werd doorzocht, doch vruchteloos.

VERVIERS. — Ter oorzake van de duurte van de inlandsche boter, hebben de werklieden der weefnijverheid het besluit genomen, die niet meer te gebruiken. Zij zullen een aankoopsyndicaat gelasten met het aanschaffen van een grooten stock vreemde waar. Die duurte

---

DE VERDWENEN
Millionnair

[2de vervolg]

III

DE MAN MET HET BRUINE VALIES

Het woord « halt », of de toon, waarop het gezegd was, had nog zijn uitwerking gehad op anderen, dan op Muriel en den spoorwegbeambte.

Twee handelsreizigers — hun uiterlijk deed die hoedanigheid vermoeden — hoewel het een bekende volksuitdrukking is, dat men de menschen niet naar hun uiterlijk moet beoordeelen — hadden dat woord beschouwd als een bevel aan hun persoonlijk adres.

Het min of meer fatsoenlijke cachet, dat de kleeding hun gaf, werd teniet gedaan door de uitdrukking van grooten schrik, die op hun gezichten verscheen bij dat woordje « halt ». Die uitdrukking kon het vermoeden doen ontstaan, dat het met hun geweten niet zoo heelemaal in den haak was en dat het gehoorzamen aan dat éene woordje hun als een policiebevel in de ooren klonk.

Een van de beide personen vertoonde een lichamelijke afwijking : hij was kreupel, zijn eene voet was aanmerkelijk korter dan de andere. Hij droeg een bruin valies.

Het binnentreden van de beide mannen was onopgemerkt geschied. Zij hadden zich gemengd onder de menschen, die van de laatste treinen kwamen en die begroet werden door familie en kennissen.

Treedt men een gevangenis binnen, waar een twaalftal personen aan het werk zijn en men roept : « dief » ! dan zullen zeker tien er van het hoofd opheffen, omdat zij werkelijk dief zijn.

Hetzelfde psychologische verschijnsel deed zich voor bij deze twee mannen bij het woord « halt » van den Amerikaan. Als het teeken gegeven is, antwoordt het geweten onmiddellijk en laat het zijn invloed gelden op 't lichaam. Het is als telegrafie zonder draad. Wat het oor het beste waarneemt, is hetgeen het 't meest vreest te hooren.

Een policiebeambte — wel te verstaan een, die zijn beroep begrijpt — zou onmiddellijk gesnapt hebben, dat het met den manke en diens metgezel geen zuivere koffie was, toen zij op het « halt » zoo verschrikten. De een wierp den ander een vluchtigen blik toe. Maar die blik mistte zijn doel.

Degene tot wien hij gericht was, de man met het bruine valies, had, evenals zijn metgezel, gebeefd bij het bevelende woord, maar hij was te veel met zichzelf bezig om nota te nemen van zijn makker. Hij beet zenuwachtig op zijn knevel, terwijl zijn kleine oogen angstig keken in de richting van waar het bevel gekomen was. Klaarblijkelijk ging zijn angst gepaard met verontwaardiging, want, toen hij zich eindelijk tot zijn metgezel wendde, zegde hij :

— Dat 's mis ! Door uw schuld. Waarom hebt ge mij opgehouden om van kleeren te verwisselen. Ik heb de mijne toch ook wel aangehouden, ondanks de bloedvlekken. Een kind moest begrijpen, dat oponthoud ons noodlottig moest zijn.

De andere had zich spoedig overtuigd, dat het « halt » niet hun betrof en hij richtte zich tot zijn makker met de woorden :

— Houd uw mond en luister liever toe ; er worden daar dingen verteld, waarbij wij belang hebben.

Hij had gehoord, wat de man met de gebiedende stem, de millionnair, tegen den spoorwegbeambte gezegd had. De man met den manken voet luisterde nu ook toe. Het gevolg was, dat de trek van woede op zijn gelaat weldra plaats maakte voor een trek van voldoening.

De beide mannen, die den millionnair den rug toegekeerd hadden, schenen in een ernstig gesprek gewikkeld te zijn. Inderdaad deden zij niets anders dan blikken wisselen van verstandhouding en 't scheen, dat zij elkander volmaakt begrepen. Zij hadden niet noodig met elkander te spreken. Een enkel teeken en zij liepen gezamenlijk op, alsof dat zoo afgesproken was.

Het was overigens niet moeilijk geweest te begrijpen wat de man met de gebiedende stem wilde. Hij sprak luid genoeg, om op tamelijken afstand gehoord te worden.

De beide schurken hadden hem dus zijn extratrein hooren bestellen en de blikken die zij wisselden, getuigden ook van een bijzonderen triomf.

Het was meer dan die twee, die inderdaad een weinig in den knoei zaten, konden verlangen. Zij haastten zich niet en maakten geen enkele beweging, die het in alle stilte overeengekomen plan kon verraden. Niet zonder een huivering van verlangen hoorden zij het kraken van het bankpapier en beiden kwam bij dat geluid het water in den mond, zooals men pleegt te zeggen.

Met eenige verbazing vernamen zij 't verzoek van Muriel, spitsten de ooren om alles te begrijpen, maar hier stonden zij voor een raadsel. In hoofdzaak wel, omdat het meisje niet sprak, doch hoogstens fluisterend haar verzoek overbracht.

Zij bemoeiden er zich verder niet meer mede. Wat gingen hun anderen aan, waar zij in de eerste plaats voor zichzelf moesten zorgen.

Het eenige voordeel, dat de aanwezigheid van 't meisje hun bracht, was, dat de aandacht van hun personen werd afgeleid.

Toen de spoorwegbeambte terugkwam en het perron aanduidde, van waar de extra-trein zou vertrekken, rijpte hetzelfde idee in de hersens van de beide verdachte kerels. Zij verwijderden zich kalm en toen zij ver genoeg waren van den millionnair, zegde de man, die twee normale voeten had tot den makker met den manken voet :

— Ge hebt meer geluk dan ge verdient. Het lijkt wel of alles zoo voor u in orde gemaakt is, tot zelfs een extra-trein toe.

— Ja, antwoordde de andere op even zachten toon, dat is een fortuintje. Ik ga eens een kijkje nemen op perron nummer 4. Ik zou wel veel tegenslag moeten hebben als ik mij, zoolang de wagen nog donker is, niet een bescheiden plaatsje in een der coupé zou kunnen veroveren. Zeg eens, Perdon, is dat ver weg ?

— Neen, 't is dichtbij, een uurtje rijden. Ge kunt er den nacht op eene of andere manier doorbrengen en dan morgen vroeg den gazettentrein pakken, die daar stopt. Ge zult daar geen levende ziel zien, hoeveel drukte ook hier om het zaakje gemaakt wordt. Zoodra ge in veiligheid zijt, moet ge mij schrijven, adres « De gekroonde Bok ».

De man met den manken voet knikte toestemmend. Hij was te veel bezig met zijn gedachten, om antwoord te geven.

— En haal geen onvoorzichtige dingen uit, vervolgde zijn metgezel. Houd vooral de juweelen niet bij u. Stop het valies in een kist en zend alles vooruit naar de haven van inscheping, waar ge het maar eenige dagen op u moet laten wachten. Er is niets geen haast bij.

— Zoo ! gelooft ge dat het beter is mij ervan te scheiden ?

— Zeker ! Als men ze soms op u mocht bevinden, zou het feit niet meer te loochenen zijn. Denk er om, dat de beul pas nieuw koord heeft ingeslagen.

— Zwijg toch !

De man met het bruine valies was somber gestemd geworden en had de oogen ter aarde geslagen. Die spotternij met beul en koord had hem in de war gebracht en deed hem voor de toekomst vreezen.

— Zwijg toch, ik zal niet gerust zijn, voordat ik daarginds ben.

— Ja, ik had u al gezegd, dat de chloroform volstrekt geen nut zou hebben. En ge ziet, hij is op het juiste oogenblik ontwaakt. Ge hadt verkeerd berekend....

— Ja, zwijg nu maar !

— Enfin, wat gedaan is, is gedaan. Ge moet onderweg van kleeren zien te verwisselen. Ge zit vol bloedvlekken, die men overdag maar al te gemakkelijk zou herkennen. Ze vielen mij dadelijk op, toen ge mij kwaamt fluiten voor de « De gekroonde Bok ».

— Ja, maar, tusschen haakjes, ge zat daar rustig tusschen een troep anderen, om een alibi te hebben, terwijl ik werkte. Ik heb wel een voorzichtigen makker, te voorzichtig....

— Hoezoo ?

— Ja, ge laat mij altijd de kastanjes uit het vuur halen en gij eet het meerendeel op.... .

— Wel mogelijk, maar wie zoekt de « schoone zaakjes » op ? Wie maakt het heele plan te voren op en wie neemt alle mogelijke voorzorgen om ontdekking te beletten ? Gij zult moeten erkennen, dat ge, zonder mij, zeker al twintig keer gesnapt zoudt zijn.

— Ja, gij hebt het verstand, maar...

— Mopper toch niet. Ik hoop maar één ding en dat is, dat de persoon, als hij ervan opkomt, u niet voldoende zal gezien hebben om een signalement te geven....

— Hij zal niets meer los laten, dat verzeker ik u, hernam de man met het valies op somberen toon.

— Zijt ge er zeker van ?

— Ja.

— Des te beter, ofschoon ik u altijd gezegd heb, dat ge het zoover nooit moet laten komen. Verstandige menschen gaan nooit verder dan het doel, dat zij zich gesteld hebben.

— Loop naar den duivel met die moraal !.... Het geeft niets meer te klagen over melk, die gemorst is. Wat gedaan is, is gedaan. Niets kan het gebeurde meer veranderen. Ik had u wel eens in mijn plaats willen zien, met dien stommeling, die juist op het kritieke oogenblik wakker werd. Moest ik soms gewacht hebben totdat hij gebeld had en de policie ging waarschuwen ?

— Neen, maar dat had ik willen voorkomen.

— Dan moet men alles vooruit weten. Het ging tusschen hem en mij. Op het tijdstip, dat ik in angst zat, zult ge u er wel niet veel om bekommerd hebben, maar nu er te deelen valt, zijt ge wel present en dat ondanks de bloedvlekken.

Dit was het slot van het korte twistgesprek. Het vooruitzicht op den goeden buit deed de geleden gevaren vergeten en de metgezel van den man met den manken voet dacht bij zichzelf, dat, als het er op aankwam, hij toch niet gesnapt zou kunnen worden, dank zij zijn zeker alibi.

— Spreken we er niet meer over. Hebt ge alles kunnen meenemen ?

— Alles. De buit stond aan het hoofdeinde van het bed, op een plankje en de sleutel lag onder het hoofdkussen.

— In orde. Houd u nu met den trein bezig, want er is geen tijd meer tot babbelen. Daar komt de spoorwegbeambte weer terug, zeker om te zeggen, dat alles in orde is.

Aan het eind van perron nummer 4 stond een waggon 1e klas, waarvoor een tender, wachtend op de locomotief.

De kreupele ging recht op den waggon af, terwijl zijn metgezel zich verdekt opstelde, gereed om te waarschuwen, zoodra er gevaar dreigde. Toen liet hij zich nabij den waggon van het perron glijden om aan de andere zijde van den trein te komen, waar hij in het geheel niet opgemerkt zou worden, temeer, daar de meeste lampen op het perron al uit waren en er niet meer heerschte dan schemering. Zoodra hij zich in de schaduw bevond van den waggon en door zijn metgezel niet meer gezien kon worden, kwam deze uit zijn schuilplaats te voorschijn om zich naar den uitgang te begeven.

De kreupele monsterde nauwkeurig den waggon. Hij zag, dat hij verdeeld was in vier coupés, die alle verlicht waren. In de voorste zag hij Muriel zitten, die angstig het vertrek van den trein afwachtte. Drie andere coupés waren ledig. Welke moest hij nu kiezen ?

Zou de man, die den extra-trein besteld had, reizen in gezelschap van het jonge meisje of zou hij een coupé voor zich alleen nemen ? Er was geen enkele aanwijzing van. De misdadiger had wel opgemerkt, dat Carterbilt en Muriel vreemden voor elkander waren en nu elkander voor de eerste maal gesproken hadden, maar het kon best zijn, dat zij toch samen reisden. Wel had het meisje het portier van haar coupé gesloten, maar dat kon evengoed toeval zijn als een wensch om alleen de reis te maken.

Wachten tot de Amerikaan zelf kwam, daaraan kon de kreupele niet denken. Die man zag er niet naar uit dat hij zich zou haasten. Vermoedelijk zou hij pas instijgen als er al voor vertrek gefloten was.

Dan ook instappen met een valies en een manken voet ? Dat zou zoodanig de aandacht trekken, dat Will — zoo werd de boef genaamd — er al bij voorbaat het kiekenvleesch van kreeg.

De fortuin begunstigde hem blijkbaar door een extra-trein voor hem gereed te zetten op een oogenblik, dat hij niets liever wenschte dan Londen zoo gauw mogelijk te verlaten, maar diezelfde fortuin is een grillige dame, die het weleens in haar hoofd krijgt, haar gunstelingen te verraden op het oogenblik, dat zij, zich al gered wanen.

('t Vervolgt.)